

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

AUREL ANTONIE

CASTELUL

Editura **PAVCON**
București, România, 2019

Cuprins

Prima zi	7
Ziua a doua	10
Ziua a treia	97
Ziua a patra	134
Ziua a cincea	168
Ziua a șasea	244

Prima zi

În dormitorul Excelenței Sale, telefonul sună prelung. Conte de întinse mâna, bâjbâind prin întuneric, și ridică receptorul. La telefon era un șef de birou de la Cancelaria Centrală care, după ce își ceru îndelung scuze pentru faptul că își permite să o deranjeze pe Excelența Sa la o oră atât de nepotrivită, îi spuse că arpentorul, căruia Schwarzer îi ceruse permisul care să-i îngăduie să doarmă peste noapte pe domeniile Castelului...

— Care Schwarzer? îl întrerupse Conte de.

— Excelența Voastră, Schwarzer este fiul subadministratorului care are în grijă podurile Castelului.

— Nu-l știu.

— Excelență, Schwarzer este tânărul acela care îi face curte domnișoarei Gisa, învățătoarea din sat.

— O știu, da, îmi aduc aminte de ea! spuse Conte de, aprinzând veioza și ridicându-se în capul oaselor. Parcă avea și o pisică. Nu știți, mai are pisica aceea?

— N-aș putea să vă spun, Excelență.

— Nu-i nimic. Să revenim la Gisa. Ce-i cu ea?

— Nu-i nimic cu ea, Excelență, răspunse funcționarul ușor stânjenit, vă spuneam că Schwarzer i-a cerut arpentorului, care dormea în sala de mese de la Hanul Podului, autorizația de a poposi peste noapte pe domenii.

— Care arpentor?

— Nu-l cunosc, Excelență. Dar Schwarzer i-a cerut autorizația, și el n-o avea.

— Și trebuie să ai o autorizație pentru a dormi în hanul acela?

— Nu pentru localnici, dar pentru un străin care poposește acolo este necesară, Excelență, întrucât Hanul Podului este situat pe Domeniile Senioriale.

— Și ce-i cu asta? nu se dumiri Contele.

— Autorizația respectivă trebuie să fie semnată de Excelența Voastră.

— Este pentru prima dată când aud despre așa ceva. Și, oricum ar fi, mi se pare inadmisibil să fiu trezit din somn pentru a semna cine știe ce autorizație pentru mai știu eu ce arpentor.

— Vă rog încă o dată să mă iertați, Excelență, dar Schwarzer face uz de o hotărâre mai veche, luată de părintele Excelenței Voastre, Dumnezeu să-l odihnească în pace! După cum spune Schwarzer, arpentorul afirmă că a fost chemat din ordinul Excelenței Voastre și, pentru a nu se face vreo greșeală, mi-am permis să vă deranjez. Eu, personal, nu știu nimic despre o astfel de chemare.

— Uite ce e, dacă nu l-am chemat noi, nu ne interesează nici problemele lui legate de cazare. Eu nu pot fi deranjat pentru fiecare nou-venit pe domenii. Probabil că pe vremea tatălui meu veneau puțini oameni străini.

Închise telefonul, ușor enervat. Se vârî sub așternut și încercă să adoarmă la loc, dar gândul că acest arpentor este un străin și nu se cade ca, plecând de aici, să spună că a fost rău primit, nu-l lăsa să doarmă. Se ridică într-un cot, aprinse veioza și-l sună pe șeful de birou, căruia îi spuse că s-ar putea totuși ca cineva de pe aici să-l fi chemat pe străinul acela, și nu e cazul să-l alungăm până ce nu știm exact ce e

cu el. Să fie considerat, până la lămurirea cazului, ca fiind, așa cum pretinde, chemat de Castel.

Contele închise telefonul și începu să mediteze asupra cuvântului „arpentor”. Acest cuvânt nu-i spunea nimic și era sigur că nu-l mai auzise niciodată. Vru să coboare din pat și să meargă în bibliotecă să consulte un dicționar, dar renunță. Mai bine să-l sune pe Klamm, șeful Cancelariei Numărul Zece, care era cel mai în măsură să-i dea informații despre străinii care intră pe domeniile senioriale. Ba chiar mai mult, Klamm era obligat să știe totul despre acest arpentor. Telefonul sună îndelung, dar nu răspunse nimeni. Era, de altfel, foarte târziu, așa că renunță. Acum trebuia să se odihnească pentru a fi în formă la vânătoarea de mâine. Întrucât avea o memorie care nu-i făcea tocmai cinste, iar uneori îi juca adevărate feste, deschise agenda de pe nopțieră și notă: „Arpentorul! De vorbit cu Klamm!”. Apoi stinse lumina și se culcă.

Ziua a doua

Cu două minute înainte de ora șapte, Oswald intră în biroul micuț în care se făcea de serviciu la telefon. Fritz, pe care trebuia să-l înlocuiască, stătea aplecat deasupra registrului în care se notau convorbirile telefonice și scria concentrat. Nota, probabil, procesul-verbal prin care preda serviciul, sau poate raportul către Cancelaria Numărul Zece. Era atât de absorbit, încât abia îi răspunse la salut. Oswald își scoase paltonul și-l atârână în cuiul din perete, peste cel al lui Fritz. Tot cu ochii pe paltonul care amenința mereu să cadă, scoase peria micuță din buzunarul vestei și începu să-și perie cu grijă favoriții și mustața, ușor zbârlite de gerul de afară. Când termină își scoase căciula, pe care o puse cu grijă peste cea a lui Fritz și începu să se pieptene în oglinjoara de lângă cuier. Paltoanele îi acopereau o bună parte din oglindă, obligându-l să se pieptene mai întâi pe jumătatea capului pe care o vedea, apoi pe cealaltă. Întotdeauna îl iritase această excesivă organizare a lucrurilor. I se părea anormal ca în birou să nu existe decât un singur cui pentru palton, un singur suport pentru căciulă, o singură masă, un singur scaun, un singur registru, o singură călimară și un singur toc.

Mai demult, când abia începuse să facă de serviciu la telefoane, îl rugase pe subadministratorul care avea în grijă această aripă a Castelului să dea dispoziție să se monteze încă un cui în perete și să se mai aducă un scaun, că poate mai vine cineva pe la el și nu-i poate oferi un loc unde să se

așeze. Subadministratorul, extrem de binevoitor, îi explicase că el, în virtutea funcției pe care o deținea, nu putea decide în această problemă. Dar dacă Oswald face un referat, și referatul este aprobat de cei în drept, el îl va servi cu plăcere. Și Oswald făcuse referatul. Ce a urmat a fost atât de neplăcut încât nici acum, după atâția ani, nu-i ieșise din minte. Fusesse chemat de însuși șeful de cancelarie care, cu un calm aparent, îl întrebase dacă are de gând să transforme încăperea serviciului telefonic în salon de primire. Apoi începuse brusc să urle că dacă el, Oswald, se plictisește la birou, ar face mai bine să-și caute de lucru în altă parte sau, dacă are de gând ca din cele două scaune să-și facă un pat pentru a dormi în timpul serviciului, să se ducă să doarmă unde o ști, că el nu admite ca funcționarii din subordinea sa să doarmă, și multe altele. Până la urmă îl dăduse afară din birou spunându-i că la prima cerere de acest fel pe care o va mai face va fi concediat.

Referatul, prin care solicitase scaunul, îl primise a doua zi cu rezoluția șefului de cancelarie. În termeni cât se poate de politicoși i se aducea la cunoștință că, întrucât în acea încăpere nu făcea de serviciu decât un singur om, nu este nevoie decât de un singur scaun. În continuare i se spunea că dacă munca la telefon i se pare grea și consideră că prezența unui ajutor ar fi indispensabilă, să facă un referat în acest sens. Odată cu venirea unui ajutor va fi adus, cu siguranță, încă un scaun. Oswald nu dorea niciun ajutor și, în general, nu mai dorea nimic. Îi ajungeau cele auzite în biroul șefului. Mai târziu, când aflase că sunt cancelarii unde funcționarii veneau la serviciu cu o oră înainte de începerea programului pentru a prinde un loc pe scaun, începuse să se considere fericit că își găsește locul întotdeauna liber. Cu unele excep-

ții, cum ar fi în dimineața aceasta când Fritz nu mai termină de scris. Dar nu-i nimic, până la urmă va trebui să plece să se odihnească.

Fritz se ridică și se întinse. Noaptea petrecută pe scaun îl amortise de tot.

— Domnule Oswald, vă rog să aveți dumneavoastră grijă pe aici. Merg să duc raportul domnului Erlanger.

— Mergeți, mergeți fără grijă! răspunse Oswald privindu-se preocupat în oglindă. Apoi întrebă dacă sunt ceva nou-tăți.

— A venit un arpentor, spuse Fritz și ieși din birou.

Întunericul de pe culoar era ușor subțiat de lumina lăptoasă a zorilor, care albea ferestrele înalte acoperite cu flori de gheață. Când ajunse la baza scării masive de stejar, ce urca spre cabinetele șefilor de cancelarii, Fritz se izbi de cineva. Își înăbuși un strigăt de spaimă și încercă să deslușească în semiîntuneric chipul celuiilalt. Era Sortini, italianul care se ocupa cu incendiile, sau cu paza incendiilor, sau cu echipele de incendiatori, sau cu prinderea lor... Ba nu, acela era Sordini, dar parcă și Sortini se ocupa de... Își ceru scuze și vru să treacă mai departe, dar celălalt îl prinse de braț:

— De ce sunteți așa grăbit, domnule Fritz? Ați trecut pe la debara? Mergeți la culcare?

— Dumneavoastră erați, domnule Sordini? încercă Fritz să fie amabil. Nu v-am recunoscut! Ce mai faceți?

— Sortini este numele meu! spuse celălalt cu un glas posomorât.

— Mă scuzați, domnule Sortini, dar sunt obosit, am fost de serviciu azi-noapte la telefon și este așa de întuneric în dimineața asta pe culoare, din cauza ceții care încă nu s-a ridicat, încât, vă dați seama... Dumneavoastră ce mai faceți?

— Vă așteptam. Mergeți să vă culcați?

— Cum să mă culc? se miră Fritz. Mă duc la domnul Erlanger să-i duc raportul în legătură cu venirea arpentorului.

— Cum?! tresări Sortini. A și venit?

— Da, aseară, răspunse Fritz privindu-l nedumerit.

Sortini rămase pe loc rumegând cine știe ce gânduri, în timp ce Fritz încerca ușurel să-și desprindă brațul. Când reuși în sfârșit, dădu să o zbughească pe scară, dar Sortini, parcă trezit din gânduri, îl înhăță din nou.

— Sunteți sigur?

— Da, adică așa s-a telefonat de acolo, din sat, eu ce pot să știu.

Sortini îi dădu drumul brusc și, fără să mai adauge nimic, dispăru pe culoar. Bucuros că scăpase, Fritz o luă la fugă pe trepte. Ajuns la ușa lui Erlanger ciocăni discret. Dinăuntru se auzi o voce autoritară care-i spuse să intre. După ce intră, se opri în prag încercând să-și domolească respirația. Erlanger, care stătea la birou și citea ceva, abia de-și ridică ochii spre el. Când îl zări îi făcu un semn cu mâna spre colțul biroului, apoi se aplecă spre hârtiile de pe masă. Fritz depuse raportul și dădu să se retragă.

— Altceva, nimic? întrebă Erlanger fără să ridice capul.

— Nimic, excelență! Adică, a venit un arpentor.

Erlanger ridică ochii din hârtii și-l privi surprins:

— Ați specificat în raport?

— Desigur, excelență!

— Bine, sunteți liber.

Fritz salută și ieși. Când ajunse la baza scării simți cum cineva îl apucă de braț. Probabil era Sortini, așa că nici nu întoarse capul. Acesta era locul lui de pândă unde își înșfăca victimele.

— Ați dus raportul?

Fritz se mulțumi să aprobe din cap, în timp ce mergea trăgându-l pe Sortini după el.

— Sunteți sigur?

Fritz se opri în loc. Cum adică dacă era sigur? Îl duse, se gata. Se întoarse spre celălalt și încercă să-l privească mai atent. Cutele de pe fruntea acestuia porneau toate de la rădăcina nasului, în evantai, dându-i o figură ciudată, ceva între o veșnică mirare și un aer diabolic:

— Da, sunt sigur!

— Ascultați, nu se lasă Sortini, cum arată arpentorul acesta? Ați putea să mi-l descrieți?

— Cum să vi-l descriu? Nu am de unde să știu cum arată, că doar nu l-am văzut. Cred că nimeni de pe aici nu l-a văzut. Poate numai acolo în sat, oamenii...

Sortini rămase pe loc muncit de gânduri. Fritz, profitând de neatenția lui, își desprinse brațul și își continuă drumul.

— Și de ce a venit? Îl ajunse Sortini din urmă, înhățându-l din nou.

— Păi, dacă e arpentor, cred că a venit să măsoare pământurile, nu credeți?

— Pământurile cui?

— Ale oamenilor, ale Castelului, de unde vreți să știu eu! Întrebați-l pe el.

— Și o să măsoare și pădurile? nu se lasă Sortini.

— Cu alea începe! izbucni Fritz în râs.

Dar Sortini nu râse. Îi dădu drumul la braț și se depărtă gânditor. Fritz nu prea înțelegea de ce acorda Sortini atâta atenție sosirii arpentorului. I se părea o curiozitate cel puțin deplasată. Și modul acesta al lui de a aborda oamenii, înhățându-i de ce apuca... Mai demult nu era așa, dar de când îl respinsese Amalia parcă se ținise de tot.

☆ ☆ ☆

În dormitor era o căldură plăcută când se trezi Contele. Se îndreptă spre fereastră și o deschise larg. Ziua se anunța senină și geroasă, iar aerul avea o transparență neobișnuită. Muntele, cu pădurea de brazi albită de nea, se desfășura în fața ochilor cu claritate. Numai jos în vale satul era încă acoperit de o păclă deasă de ceață. Totul părea făcut pentru o vânătoare reușită. Începu să se îmbrace, când ochii îi căzură pe agendă. Citi puțin nedumerit: „*Arpentorul! De vorbit cu Klamm!*” Își aminti vag că înainte de a adormi fusese informat despre un arpentor, se pare un lucru neînsemnat, dar faptul că-și notase dovedea că aseară îi atribuisese o importanță pe care nu o putea subestima astăzi, când nu mai reținea care era esența problemei. Cel mai simplu era să-l sune pe Klamm. Când întinse mâna spre aparat, acesta sună și Contele tresări. La telefon era Sortini.

— Care Sortini?

— Șeful formației de pompieri, Excelență.

— Nu vă cunosc.

— Cel cu încurcătura aceea cu Amalia, sora lui Barnabas, Excelență.

— Da, acum îmi amintesc de ea. Parcă mai are o soră, Olga.

— Desigur, Excelență, Olga! Sortini tăcu. Nu știa ce să spună despre Olga. Nici n-o știa prea bine.

— Da, da, le știu! spuse Contele încântat de memoria lui. Ce mai face Amalia?

Sortini tăcu stânjenit. Apoi spuse grăbit:

— Excelență, n-am mai întâlnit-o de multă vreme, nu știu ce să vă spun...

— Atunci, de ce m-ați sunat?

— Excelență, după cum știți, eu trebuie să asigur paza împotriva incendiilor în pădurea în care se va desfășura vânătoria de astăzi, și voiam să vă întreb dacă aceasta va mai avea loc.

— Și de ce să nu mai aibă loc? se miră Contele.

— Credeam că venirea arpentorului... începu Sortini firav, apoi, parcă simțind supărarea Contelui, lăsă fraza neterminată.

— Ce arpentor? izbucni Contele. Ce, ați înnebunit cu toții? Cine are nevoie de arpentor aici? Cine l-a chemat, și cine i-a dat voie să fie arpentor pe domeniile mele? Și ce legătură are acest arpentor cu vânătoria mea?

Sortini își blestema clipa în care îi venise gândul de a da telefon. Ce să-i spună Excelenței Sale despre arpentor, când nu știa nici el nimic precis? Doar zvonuri auzite de dimineață pe culoar, de la prăpăditul acela de Fritz. Dar ce bază puteai pune în ele când însuși Contele te întrebă? Din fericire, un zgomot de fond se interpușe pe circuit, ceva ce semăna cu un murmur confuz al unei mulțimi de oameni.

Enervat, Contele trânti receptorul. Auzi, alt arpentor! Ce-o fi cu invazia asta de arpentori? Sau te pomenești că e vorba tot de acela de aseară, care nu mai are astâmpăr. Dar de fapt, ce înseamnă arpentor, și cum poate el să împiedice vânătoria?

rea? Își luă agenda să-și noteze problema, dar acolo dădu iar peste însemnarea făcută aseară. O enervare surdă începu să crească în el. Luă telefonul și-l sună pe Klamm. Trebuia să lămurească odată pentru totdeauna problema aceasta. Din păcate Klamm nu era de găsit la birou. În locul lui răspunse secretarul Erlanger. Contele simți cum îi sporește enervarea. Își aminti că nici aseară nu putuse să-l prindă la telefon. La prima discuție îl va atenționa. Nu se putea lucra astfel. Uite că e trecut de ora opt și nu e încă la birou. Dacă el, Contele, se putea trezi la opt, apoi o să-l invite și pe acest domn Klamm să o facă.

Întrebat care mai este situația cu arpentorul, Erlanger spuse că este vorba de un om care se numește K., și că acesta așteaptă acum să-i vină doi secundanți care să-l ajute în lucrările de arpentaj. De unde știe toate acestea? De la Gardena, birtășița de la Hanul Podului, care telefonase dis-de-dimineață pentru a-și cere scuze că-l găzduise peste noapte fără ca acesta să dispună de autorizație, dar se pare că vina nu îi aparținea în întregime, întrucât arpentorul sosise într-un moment în care ea se odihnea după o zi de muncă, și în cărciumă nu se afla decât Martin, soțul ei, care, copilăros cum este...

Contele îl întrerupse spunându-i că el nu mai admite pe domeniile sale nici măcar un ajutor de ajutor de arpentor. Dacă arpentorul singur crea atâtea probleme, venirea celor două ajutoare despre care se vorbea nu era de natură decât să complice lucrurile și să dea și mai mult de furcă autorităților. Acum, arpentorul a venit. Acesta este un fapt, și nu putem să nu ținem seama de el, dar de aici și până la a permite să se oploșească pe domeniile Castelului o mică ceată de arpentori, e cale lungă, așa că, pentru moment, se interzice so-